

SV

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 09.10.2002

KOM(2002) 535 slutlig

**MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET OCH
EUROPAPARLAMENTET**

**om upprättande av gemenskapens handlingsplan för att inom ramen för den
gemensamma fiskeripolitiken bevara och på ett hållbart sätt bruka fiskeresurserna
i Medelhavet**

1.	Inledning.....	4
1.1.	Fiskeverksamheten i Medelhavet	4
1.2.	Medelhavets särdrag.....	4
1.2.1.	Relativ utbredning av nationella vatten i förhållande till internationella vatten	4
1.2.2.	Gemensamma bestånd och fisken	5
1.2.3.	Fiskeverksamhetens allmänna karaktär.....	5
1.2.4.	Tillgång till vetenskapliga uppgifter	6
1.2.5.	Konkurrens med andra former av användning.....	6
1.3.	Resursernas tillstånd.....	7
1.4.	Miljöaspekter.....	8
1.5.	Den gemensamma fiskeripolitiken i Medelhavet.....	9
2.	Mål	9
2.1.	Gemenskapens ledarroll	10
2.2.	Förvaltning på lämplig nivå	10
2.3.	Integrering av miljöaspekter i fiskeförvaltningen	11
2.4.	Bygga på erfarenhet.	12
2.5.	Bättre efterlevnad	12
2.6.	Integrerad användning av flera förvaltningsåtgärder	12
2.7.	Erkännande av fiskets sociala betydelse	13
2.8.	Den internationella dimensionen: multilaterala aspekter och samarbete	13
3.	Åtgärder som krävs på gemenskapsnivå	14
3.1.	En gemensam strategi när det gäller jurisdiktionen över farvattnen.....	14
3.2.	Förvaltning av fiskeansträngningen	15
3.3.	Fångstbegränsningar.....	16
3.4.	Förbättrade fiskemetoder i bevarandesyfte	17
3.4.1.	Översyn av gällande tekniska åtgärder för fiske som är av intresse för gemenskapen	17
3.4.2.	Fisk som kastas över bord	19
3.4.3.	Miljöaspekter.....	20
3.5.	Kontroll och genomförande	20
3.6.	Förbättrade vetenskapliga kunskaper	21

3.7.	Öppenheten och de olika intressenternas deltagande.....	22
3.8.	Anknytning till andra politikområden inom den gemensamma fiskeripolitiken.....	22
4.	Åtgärder på internationell nivå.....	23
4.1.	Samarbete inom multilaterala fiskeriorganisationer	23
4.2.	Harmonisering av åtgärder i Medelhavsområdet	25
4.3.	Samarbete mellan stater och inom industrin	25
5.	Handlingsplan: Åtgärder och tidsplan.....	26
	BILAGA I Uppgifter om medlemsstaternas Medelhavsflottor	29
	BILAGA II Produktionstrender när det gäller några viktiga arter, artgrupper och FAO-statistik	30
	BILAGA III Några gemensamma bestånd och fisken.....	33
	BILAGA IV Preliminär och icke uttömmande förteckning över fisken som kan komma att påverkas av åtgärderna för att kontrollera fiskeansträngningen	38

1. INLEDNING

1.1. Fiskeverksamheten i Medelhavet

Fisket i Medelhavet är en viktig och central sektor inom gemenskapens fiskeverksamhet. Gemenskapens Medelhavsflotta utgör omkring 22 % av gemenskapens hela flotta uttryckt i tonnage, och 34 % uttryckt i motorstyrka. I antal står den för ca 46 % av gemenskapens fiskefartyg. Fiskefartygen i Medelhavet är i genomsnitt mindre än i resten av gemenskapen. Mer än 32 950 fartyg (omkring 80 % av fartygen i Medelhavet) är kortare än 12 m, vilket gör Medelhavsflottans fiske uppfattas som icke industriellt småskaligt fiske, trots att en stor del av fångsterna tas av större, industriella fiskefartyg. Ytterligare uppgifter om medlemsstaternas Medelhavsflottor ges i bilaga I.

I volym utgör de fångster som landas i Medelhavet en ganska blygsam andel på omkring 12 % av de totala landade fångsterna i gemenskapen. Det ekonomiska värdet av de landade fångsterna är dock mycket högre. Detta kan förklaras genom att de flesta fångster som landas i Medelhavsområdet används som livsmedel, även fisk av mindre storlek, vilket skapar högre marknadsvärden.

I de fyra medlemsstaterna i Medelhavsområdet gav fisket under 1997 mer än 106 000 arbetstillfällen (inklusive deltidsfiske) dvs 42 % av det totala antalet arbetstillfällen inom EU:s fångstsektor.¹

Oro har uttryckts över att Medelhavsfiskets viktiga sociala och ekonomiska roll verkar avspeglas dåligt i den uppmärksamhet detta fiske ges inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken.

1.2. Medelhavets särdrag

Medelhavet och det fiske som bedrivs där präglas av ett antal särskiljande drag som är av avgörande betydelse för den gemensamma fiskeripolitikens bevarandepolitik. Dessa drag utgörs av en relativ utbredning av nationella vatten i förhållande till internationella vatten, gränsöverskridande och gemensamma bestånd, fiskeverksamhetens allmänna karaktär, tillgång till vetenskapliga uppgifter samt en mängd andra inslag, som till exempel fritidsfiske. Vissa av dessa drag finner man inte enbart i Medelhavet, men de är mer betonade här.

1.2.1. *Relativ utbredning av nationella vatten i förhållande till internationella vatten*

Kontinentalsockeln i Medelhavsområdet är generellt sett smal och fisket bedrivs vanligtvis nära kusterna, inom territorialvattnen. Detta kan tillsammans med olika politiska överväganden förklara varför det hittills inte upprättats någon exklusiv ekonomisk zon i Medelhavet. I vissa fall har fiskeskyddszoner förklarats (Spanien: 49 nautiska mil och medianlinjen) eller exklusiva fiskezoner, som i Maltas fall (25 nautiska mil). Av denna anledning är utbredningen av de vatten som står under

¹ Källa: "Regional socio-economic studies on employment and the level of dependency on fishing" (1999).

nationell jurisdiktion mer begränsad i förhållande till internationella vatten än i övriga delar av gemenskapen.

1.2.2. *Gemensamma bestånd och fisken*

På grund av de nationella vattnens begränsade utbredning och de vanligtvis korta fiskeresorna (ofta bara en eller två dagar) är det få områden där det fiske som bedrivs av olika flottor från gemenskapens medlemsstater överlappas, eller där det förekommer överlappningar mellan gemenskapsflottor och flottor som inte tillhör EU. Multinationella flottor som fiskar i samma område utgör undantag snarare än regel.

Synen på gemensamma bestånd och fisken håller emellertid snabbt på att förändras. Detta beror både på klarare vetenskapliga rön och utvecklingen av nya typer av fisken vars verksamhetsområden sträcker sig utanför nationella vatten. Antalet gemensamma fisken har ökat i flera områden, som till exempel i Alboránsjön, Lionbukten, Tyrrenska havet, Adriatiska havet, Joniska havet, Egeiska havet, Siciliensundet och Gabès-bukten. Förutom för långvandrande arter som kan förekomma i hela Medelhavet, har en minimiförteckning över gemensamma bestånd avtalats både inom ramen för AKFM² och FAO:s subregionala program³. Förteckningen kan i framtiden komma att omfatta andra arter och fisken. Det antal gemensamma fisken som identifierats redan på detta stadium motiverar till gemensamma åtgärder, både på gemenskapsnivå och internationell nivå.

1.2.3. *Fiskeverksamhetens allmänna karaktär*

Såsom tidigare påpekats är de flesta fiskefartyg i Medelhavet när det gäller storlek av icke industriell typ (mer än 80 % av fartygen är kortare än 12 m), vilket därmed också gäller för arbetskraft och kapitalinvesteringar. Därför sker mycket av fiskeverksamheten i liten skala och det fiske som bedrivs i kustvattnen växlar från en tidpunkt till en annan under hela året. Dessutom finns det en stor andel halvprofessionella fiskare och deltidsfiskare i Medelhavet, och därför är företagsstrukturerna annorlunda än i andra områden i gemenskapen.

I allmänhet är både fångstmängderna och den totala dagliga fångsten per fartyg relativt låga i förhållande till fiskeverksamhet i områden utanför Medelhavet. De ekonomiska värdet av fångsterna bestäms dock inte enbart av den sammanlagda landade kvantiteten utan också av mångfalden inom fångsterna, där små kvantiteter av mycket värdefulla små och kortlivade arter kan leda till ett högre pris för fångsten som helhet. Också då förändringar vad gäller fiskestyrkan beaktas ligger fångstmängderna för demersala arter fortfarande lägre än tidigare, även om de nuvarande mängderna landade demersala arter uppnås genom en kraftig fiskeansträngning utförd av flottor som i allmänhet är överkapitaliserade.

Teknologisk interaktion, dvs olika typer av fiskeredskap som används för att fånga samma arter, är relativt vanlig och kan också omfatta icke industriellt fiske i liten skala (fiske efter sardin-/ansjovisungel, lekande kummel, mulle, rödpagell, havsabborre, guldsparid, fläckpagell, andra havsrudefiskar, tunga, rockor, makrill,

² Allmänna kommissionen för fiske i Medelhavet.
³ COPEMED, ADRIAMED and MEDSUDMED.

taggmakrill, sepiabläckfisk, andra bläckfiskar, räkor, tonfisk m.fl.), bottentrålar och andra släpredskap (fiske efter kummel, mulle, rödpagell, havsabborre, guldsparid, fläckpagell, andra havsrudefiskar, tunga, rockor, makrill, taggmakrill, sardiner, ansjovis, sepiabläckfisk, andra bläckfiskar, räkor) och pelagiska trålar och snurrevadar (fiske efter sardiner/ansjovis, bläckfisk, makrill, taggmakrill, havsabborre och havsrudefiskar, tonfisk m.fl.).

Det finns ett stort antal små landningsplatser utspridda längs tusentals km kustlinje, ofta utan marknad, vilket försvårar kontroller och strängare regler.

Det faktum att fiskeplatserna ofta befinner sig relativt nära kusten där den biologiska mångfalden av bottenlevande arter är som störst, leder till hög konkurrens mellan fiskare och också till en kraftig växelverkan mellan fiskeverksamheten och den bentiska kustmiljön, som i sin tur utgör viktiga livsmiljöer för fisk.

1.2.4. Tillgång till vetenskapliga uppgifter

En stor andel av fiskeplatserna ligger inom nationella vatten. Detta har uppmuntrat inställningen att förvaltningsåtgärder kan genomföras separat och har minskat det geografiska sammanhang inom vilket nationella förvaltningar har övervägt förvaltningsåtgärder.

Detta tillsammans med en viss tendens hos forskarkåren att föredra mer marinekologisk och -biologisk forskning har lett till bristande kontinuitet mellan den forskning som bedrivs och förvaltningsåtgärderna. Tillämpningsnivån när det gäller forskningsrekommendationer inom fiskeriförvaltningen har i allmänhet varit låg och förvaltningsstrategier, såsom ordningar för att minska fiskeansträngningen, har i allmänhet inte varit baserade på forskningsrekommendationer.

Trots det faktum att det finns omfattande vetenskaplig forskning och vetenskapliga kunskaper när det gäller Medelhavet, finns det inget övergripande vetenskapligt forum med en roll jämförbar med den som ICES⁴ har i andra av gemenskapens vatten för att samordna och granska vetenskapliga rekommendationer samt lägga fram dem i lämplig form som grund för fiskeriförvaltningen. I och med upprättandet av AKFM:s vetenskapliga rådgivande kommitté 1999 åtgärdas denna brist. Det återstår emellertid mycket arbete och gemenskapen kommer att stötta kommittén i dess strävan.

1.2.5. Konkurrens med andra former av användning

Kanske i högre grad än i andra områden i gemenskapen är trycket från Medelhavsturismen stort i kustområdena och därmed också konkurrensen mellan olika aktiviteter i dessa områden.

Det kustfiske som utövas inom vissa fiskeinriktade på gemensamma bestånd tillsammans med det faktum att vissa långvandrande arter förflyttar sig in i kustvattnen vid vissa tidpunkter på året, leder till interaktion och konkurrens mellan professionella fiskare och fritidsfiskare. De senare har ofta ett betydande inflytande på utnyttjandet av resurserna, motsvarande mer än 10 % av den totala fiskeproduktionen. Därför bör med rätta även sport- och deltidsfisket beaktas, särskilt

⁴ Internationella havsforskningsrådet.

när det gäller fångster som tas i gemensamma bestånd eller när denna typ av fiske konkurrerar med kommersiellt fiske som omfattas av strängare förvaltningsbestämmelser.

1.3. Resursernas tillstånd

Större delen av Medelhavets fiskeresurser, vare sig det rör sig om demersala, små pelagiska eller långvandrande arter, anses sedan länge vara överexploaterade.

När det gäller de långvandrande arterna har östlig blåfenad tonfisk omfattats av utvärderingar utförda av ICCAT⁵, vilka visat på kraftig överexploatering. Även om grundligheten i utvärderingarnas kan diskuteras, till följd av betydande ovissheter på grund av bristande tillgång till nyckeluppgifter, råder det ingen tvekan om att beståndet är överexploaterat. Mängden blåfenad tonfisk som fångas och sätts i bur i Medelhavsområdet i uppfödningssyfte, ofta utanför reglerade och rapporterade fångster, väcker också allvarliga frågor. Denna typ av fiskeverksamhet anses öka trycket på bestånden⁶. Liknande överväganden vad gäller överexploatering finns också i fråga om svärdfisk i Medelhavet, där man ser ett uppenbart överexploateringsmönster som ger stora kvantiteter ungfisk och rekryterade individer i fångsterna. Stora ansträngningar har gjorts för att samla uppgifter som kan ge en tydlig bild av tillståndet för huvudbestånden, även om de uppgifter som för närvarande finns tillgängliga ger en extremt negativ bild.

Fångststatistiken för demersala och små pelagiska arter visar på en negativ trend under 1990-talet för de viktigaste arterna eller artgrupperna (se sifferuppgifter i **Bilaga 2**). Den dagliga fångsten per fartyg har minskat dramatiskt vid en jämförelse med fångstsiffrorna för några årtionden sedan, trots att fiskfartygens maskinstyrka och effektivitet har ökat under senare år. Också fångstkvaliteten, både vad gäller art- och storlekssammansättning, har förändrats med åren. Långlivade arter och arter av större storlek har praktiskt taget försvunnit i demersala fångster i många områden och fisken.

De utvärderingar rörande demersalt fiske och pelagiskt fiske i liten och stor skala, vilka gjorts inom ramen för Allmänna kommissionen för fiske i Medelhavet och ICCAT, bekräftar överexploatering av flera resurser och betonar behovet av att minska dödligheten för ungfisk samt att minska den totala nuvarande fiskeansträngningen med omkring 15-30 % för de fisken som riktas mot vissa överexploaterade bestånd.

Trots en bekräftad överexploatering av flera resurser, är de vetenskapliga rapporterna om fall där bestånden hotas att utfiskas få. Ansjovis längs Spaniens nordliga kust, fläckpagell i Alboránsjön och kummel i Lionbukten finns dock bland dessa. Medelhavsfiskets långvariga motståndskraft mot att hittills utsättas för dramatiskt utfiske av målresurser, utom ansjovis i mitten av 1980-talet, förklaras vanligtvis med att en viss del av de fullvuxna bestånden troligen har varit ständigt otillgängliga för fiske med småmaskiga trålar. Dessa drag hos Medelhavsfisket, som uppstår genom

⁵ Internationella kommissionen för bevarande av tonfisk i Atlanten

⁶ Se rapport från det sjätte mötet i AKFM-ICCAT om bestånd av stora pelagiska Medelhavsfiskar, avsnitt 5 s. 13 om eventuella förvaltningseffekter av uppfödningen av blåfenad tonfisk: "Allmän ökning i fiskeansträngningen när det gäller pelagisk fisk och i en nära framtid, en trolig ökning när det gäller liten och medelstor blåfenad tonfisk".

fiskemetoder, redskap och fartygens natur samt det faktum att havsbotten på många ställen är olämplig för trålfiske, har lett till att det skapas plats-/tidsbundna enklaver inom den vanliga fördelningen av ett flertal arter, som gör det möjligt för en del av beståndet att överleva till mogen ålder och därigenom förhindra att populationen dör ut.

Under de senaste tio åren har situationen dock hastigt förändrats i och med fiskemetodernas ökande effektivitet, både när det gäller fartygens motorstyrka och fiskeredskapens storlek, de förbättrade elektroniska system för positionsbestämning som används i allt högre grad och framför allt utvecklingen av fiske med fasta redskap inriktat på lekbestånd inom ett flertal långlivade arter i områden där trålfiske hittills inte har kunnat genomföras. Vidare har ett utbrett olagligt trålfiske i kustområdena minskat "fristadseffekten". Detta fiske möjliggörs genom det slappa genomförandet av den nuvarande förordning som begränsar användningen av släpredskap på djup som överstiger 50 m eller vid avstånd på mer än tre nautiska mil från kusten, om djupet understiger 50 m.

Detta vittnar om behovet av förvaltningsåtgärder för att hålla utnyttjandet på en i längden hållbar nivå och för att hindra bestånden från att pressas över säkra biologiska gränser.

Den nuvarande fiskeansträngningen och bruket av släpredskap med små maskstorlekar tillsammans med bruket av en mångfald olika fiskeredskap som gör det möjligt att fiska en resurs i alla dess olika livsskeden är oförenligt med ett hållbart och vinstbringande fiske.

1.4. Miljöaspekter

I Medelhavet befinner sig fiskeplatserna relativt nära kusten där den biologiska mångfalden är som störst, och medvetandet om och även oron över fiskets inflytande både på livsmiljöer och icke kommersiella resurser ökar.

Utöver de lagstadgade skyldigheterna finns det när det gäller miljöskydd ett tydligt intresse för en ansvarstagande fiskeindustri för att skydda inte bara målarterna utan också arter som tillhör samma ekosystem eller som lever i närheten av eller är beroende av målarterna. Detta är en grundläggande inställning när det gäller att bevara de marina ekosystemens biologiska mångfald och integritet och därmed också de viktigaste livsmiljöernas produktionsmönster, vilket också får positiva effekter för fiskeresurserna och fiskeverksamheten.

De huvudsakliga miljöhot som fisket i Medelhavet för med sig kan delas in i två stora grupper: skador på den biologiska mångfalden och skador på livsmiljöerna.

Till den första gruppen hör det utbredda bruket av fiskeredskap med små maskstorlekar samt överfiske av arter med högt kommersiellt värde. För andra fisken i gemenskapen gäller teorin att om fisket av arter med högt kommersiellt värde minskades till hållbara nivåer skulle detta få positiva effekter för miljön. En hållbar nivå när det gäller fiskbestånd med högt kommersiellt värde betyder dock inte nödvändigtvis hållbarhet för den biologiska mångfalden i vidare mening, och därför kommer miljöinriktade åtgärder alltid att behövas. Idag hotas många arter som inte är målarter för fisket, såsom marina däggdjur, fåglar och reptiler. Om hotet i vissa fall

skapas av annan verksamhet än fisket, t.ex. inskränkta häckningsplatser för fåglar och havssköldpaddor, kan fisket öka faran för dessa populationer.

Det utbredda bruket av skrapor och bottentrålar ofta försedda med kedjor eller andra anordningar för att forcera klippor, har upptäckts vara den huvudsakliga orsaken både till tillbakagången för ytgrunda områden med marina fanerogamer och försämringen av bentiska samhällen i klippområden.

Högeffektiva metoder såsom St. Andrews' cross vid ädelkorallbrytning (*Corallium rubrum*), utvinning eller fiske efter stendadel (*Lithophaga lithophaga*) och självlysande bormussla (*Pholas dactylus*) genom att förstöra de klippor som bebos av dessa musselarter är sedan länge förbjudna, men det finns tecken på att förbudet inte satts i kraft på ett effektivt sätt. Det finns dessutom varningssignaler om att det olagliga bruket av sprängämnen och gift fortfarande pågår.

Det värt att kort omnämna de många rättsprocesser inom miljöskyddsområdet som har anknytning till fisket. Å andra sidan omfattar Allmänna kommissionen för fiske i Medelhavet miljöskydd i sina allmänna mål och det har inrättats en delkommitté inom ramen för AKFM:s vetenskapliga rådgivande kommitté som skall ha hand om miljöfrågor. På liknande sätt ägnar ICCAT ökade ansträngningar åt att omfatta miljöskyddet i sin rekommendationer rörande förvaltningsåtgärder. Dessutom har multilaterala miljöavtal såsom Barcelonakonventionen och Bernkonventionen också betydelse för miljöskyddet i Medelhavet när det gäller fisket.

1.5. Den gemensamma fiskeripolitiken i Medelhavet

Inom den gemensamma fiskeripolitiken (GFP) har struktur- och marknadspolitiken tillämpats och stärkts i Medelhavet på samma sätt som i andra gemenskapsområden. Detta gäller också kontrollpolitiken, även om genomförandet av vissa delar av kontrollpolitiken har föresenats i Medelhavet. Bevarandepolitiken har dock traditionellt förts annorlunda än i andra områden. I Medelhavsområdet har t ex GFP:s huvudsakliga bevarandeverktyg - den totala tillåtna fångstmängden (TAC) - inte tillämpats. Endast sedan 1998 omfattas ett fiskbestånd i Medelhavet av ett sådant system - blåfenad tonfisk. Dessutom har vissa inslag i GFP såsom loggboken införts senare i Medelhavet än i Atlanten.

Detta är till stor del en följd av de särdrag hos Medelhavet som det hänvisas till ovan, men i vissa fall kan denna särställning ha blivit till en ursäkt för att misslyckas med att tillämpa åtgärder som är minst lika viktiga och nödvändiga som i andra delar av gemenskapen. Det står klart att gemenskapens åtagande att reglera fisket i Medelhavet måste ges samma grad av utveckling och prioritet som i andra områden i gemenskapen, om än med vissa särskilda lagar där så är nödvändigt.

2. MÅL

Målen för den gemensamma fiskeripolitiken är desamma i Medelhavet som i andra vatten i gemenskapen, nämligen att garantera ett bruk av levande vattenresurser som innebär hållbara villkor såväl för miljön som på det ekonomiska och sociala planet.

Till de allmänna målen för den gemensamma fiskeripolitiken kommer dock ett antal särskilda mål för att skapa en hållbar förvaltning av Medelhavsfisket.

2.1. Gemenskapens ledarroll

Gemenskapens måste fortsätta att ta ledningen när det gäller genomförandet av effektiva bevarande- och förvaltningssystem för Medelhavsfisket. Gemenskapen bör fortsätta att främja fiskeriförvaltning inom Allmänna kommissionen för fiske i Medelhavet, samtidigt som den, när så bedöms nödvändigt, måste verka på gemenskapsnivå utan att invänta Allmänna kommissionens beslut. Att gemenskapen har en ledarroll i detta sammanhang betyder inte att den skall arbeta i isolering. Det finns ett behov av samarbete med länder som inte är medlemmar i EU, men detta kommer att kräva tekniskt stöd och ekonomiska resurser från gemenskapen till de länder kring Medelhavet som inte är EU-medlemmar, särskilt via de bilaterala och regionala samarbetsprogram mellan gemenskapen och medlemsstaterna som redan pågår.

2.2. Förvaltning på lämplig nivå

Kustfiskets relativa vikt och betydelse är mycket större i Medelhavet än någon annan stans i gemenskapens havsvärld. Det är nödvändigt att göra en ny utvärdering av den nivå på vilken olika verksamheter måste behandlas - lokal/nationell nivå eller på gemenskaps-/internationell nivå. Det är möjligen så att fiskeverksamheten i kustområdena kan förvaltas bättre på lokal eller nationell nivå, med hänsyn till närheten till problemen och de möjligheter som lokala myndigheter har att agera snabbare tillsammans med de lokala yrkesfiskarnas organisationer. Om fiskeriorganisationerna inte går in för ansvarsfullt fiske, kan denna närhet emellertid öka risken för att den högsta prioriteringen, nämligen biologiskt bärkraftigt fiske, överges till förmån för socio-ekonomiska överväganden. Det är nödvändigt och lämpligt att gemenskapen ingriper när och på de ställen där fisket har gränsöverskridande dimensioner, antingen av skäl som rör bevarande, miljö eller marknad, vilket är fallet i Atlanten. Gemenskapen måste tydligt definiera dessa fisken och koncentrera gemenskapens åtgärder till dessa. När det gäller förvaltningen av kustresurserna måste gemenskapen dock samtidigt som den ger utrymme för förvaltning från medlemsstaterna fastställa allmänna bevarande- och miljöskyddsnormer.

Det bör noteras att antalet identifierade fisken som inbegriper gränsöverskridande och gemensamma bestånd ökar, både till följd av ändrade fiskemönster och större kunskaper om fiskeverksamheten (se **Bilaga 3**), medan kustfisket i liten skala fortsätter i talrik omfattning.

Det går att urskilja tre olika fiskekategorier, med olika grad av inblandning från gemenskapen:

1. *Fiske riktat mot långvandrande arter.* Dessa måste förvaltas på gemenskapsnivå, särskilt inom ramen för relevanta regionala fiskeriorganisationer, nämligen Internationella kommissionen för bevarande av tonfisk i Atlanten (ICCAT) och Allmänna kommissionen för fiske i Medelhavet (AKFM). Gemenskapen kommer att aktivt främja multilateral förvaltning av dessa bestånd, inklusive nödvändiga fångstbegränsningar, tekniska åtgärder och begränsningar av ansträngningen (se Bilaga 3).

2. *Fiske riktat mot gemensamma demersala eller små pelagiska bestånd eller som bedrivs i gemensamma områden (t ex Alboránsjön, kusten utanför Valencia,*

Lionbukten, Tyrrenska havet, haven kring Korsika och Sardinien, Adriatiska havet, Joniska havet, Siciliensundet osv) där två eller flera länder är inblandade. Dessa bör omfattas av en regelram på gemenskaps-/internationell nivå, i vilken det ingår åtgärder för att begränsa fiskeansträngningen, tekniska åtgärder och, när så krävs, åtgärder för att begränsa fångsterna. Detta kan avtalas inom ramen för AKFM och möjligen tillämpas på delregional nivå på grundval av rekommendationer från Vetenskapliga rådgivande kommittén (SAC). SAC har hittills endast utpekat 10 bestånd inom denna kategori och har rekommenderat sina hjälporgan att identifiera fler bestånd. Också andra gemensamma bestånd och fisken kan omfattas, tack vare det arbete som utförs inom ramen för FAO:s delregionala program. Det kan tänkas att den vetenskapliga informationen inte är tillräcklig för att exakt identifiera gemensamma bestånd i vissa områden, emellertid kan troliga gemensamma bestånd utpekas genom annan kompletterande information och genom geografiska närhetsförhållanden. En mer uttömmande förteckning visas i bilaga 3.

3. *Fiske riktat mot bestånd som främst förekommer i nationella vatten och endast fångas av en medlemsstat..* Detta fiske bör fortsätta att förvaltas på nationell nivå, under förutsättning att det inte förekommer några betydande bifångster av fiskbestånd i kategori 1 eller 2 ovan.

2.3. Integrering av miljöaspekter i fiskeförvaltningen

Gemenskapens allmänna åtagande att integrera miljöhänsyn i gemenskapens politik, såsom föreskrivs i artikel 6 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, tvingar gemenskapen att vidta lämpliga åtgärder för att skydda livsmiljöer och arter från negativ påverkan från fisket.

Integreringen av miljöhänsyn i den gemensamma fiskeripolitiken och de medel som används för att uppnå detta beskrivs i meddelandet KOM(2002)186 om fastställande av gemenskapens handlingsplan för att integrera miljöskyddskraven i den gemensamma fiskeripolitiken. Denna handlingsplan är avsedd att gälla allt fiske inom gemenskapen, inklusive fisket i Medelhavet.

När det gäller bifångster av skyddade arter bör särskild omsorg ägnas åt de få återstående populationerna av munksäl. Skydd av sköldpaddor och sjöfågel från långrevsfiske kan i vissa fall vara av särskild vikt. Bifångster av valar kommer att vara av mindre betydelse på grund av det nyligen antagna förbudet mot drivgarn, men åtgärder på internationell nivå kan vara till fördel när det gäller att utvidga skyddet till att omfatta alla fisken i Medelhavet. Den växelverkan mellan valar och fiskeverksamhet som går utanför bifångsterna är ett växande problem som kräver grundliga överväganden.

När det gäller förstörelsen av livsmiljöer finns det ett trängande behov av att i kustområdena, oberoende av djup, skydda sjögräsängar (fanerogamer som *Posidonia* sp., *Zoostera* spp. och *Cymodocea* sp.), skinkmusselbankar, vit djuphavskorall och klippbottenbiocenoser mot effekterna av trålar, skrapredskap och liknande. Effekterna av de skrapredskap som används vid musselfiske måste hållas under kontroll eftersom de kan minska den mjuka havsbottnens förmåga att upprätthålla sin mångfald i fråga om fauna och flora.

Den andra sidan av myntet rör miljöriskernas inverkan på fisket. Även om dessa inte kan kontrolleras genom den gemensamma fiskeripolitiken utgör de ett problem som

måste få sin lösning. Ett av de mest slående problemen är den periodiska, men ändå inte helt förutsebara blomningen hos slemavsöndrande alger som klibbar vid fiskeredskapen och gör dem oanvändbara. Detta fenomen, som kan vara relaterat till eutrofiering på grund av för höga nitrat- och fosforhalter, kan orsaka allvarliga förluster för fiskeindustrin. Det vore rimligt att kommissionen i samarbete med medlemsstaterna undersöker orsakerna och upprättar lämpliga ordningar för ansvar och ersättning.

Goda förbindelser mellan de behöriga myndigheterna för miljöskydd och fiskefrågor är nödvändiga, både inom nationella och gemenskapens förvaltningar, så att effektiva och samordnade åtgärder kan vidtas på dessa två områden. Kommissionen håller för närvarande på att utforma en omfattande strategi för skydd av havsmiljön som skall vara en vägledning för denna samordning.

2.4. Bygga på erfarenhet.

Det har redan införts flera värdefulla förvaltningsåtgärder i Medelhavet, särskilt när det gäller förvaltning av fiskasträngningen, vilka antingen har avtalats mellan fiskeriorganisationerna eller genomförts genom regionala eller nationella åtgärder. Kontrollen av fiskedagar och -timmar utanför hamn är välkända exempel. Begränsning av dagliga landningar per fartyg är ett annat exempel på åtgärder som vidtagits på lokal nivå. Några av dessa ordningar är brett accepterade bland yrkesfiskarna. Gemenskapen kommer att bygga på dessa erfarenheter inför framtiden, särskilt genom samrådsprocessen inom ramen för de framtida regionala rådgivande kommittéerna.

2.5. Bättre efterlevnad

Efterlevnaden är långt ifrån perfekt i alla gemenskapens fiskeområden. I Medelhavet, som på andra ställen, är det nödvändigt att den framtida gemensamma fiskeripolitiken omfattar åtagandet att förbättra kontroll och efterlevnad.

För att detta åtagande skall kunna garanteras är det nödvändigt att fiskeriorganisationerna och andra parter deltar fullt ut. Därför är ett förbättrat deltagande i denna politik från fiskarnas sida av särskild betydelse för att skapa bättre förståelse och bättre efterlevnad av förvaltningsåtgärderna.

2.6. Integrerad användning av flera förvaltningsåtgärder

Medelhavsfiskets sammansatta natur i fråga om rikedom på arter och de många typer av fiskeredskap och -metoder som används gör tillsammans med den ekonomiska strukturen att yrkesfiskarna blir flexibla, har lätt att anpassa sig och motverka oönskade effekter av yttre faktorer, också av förvaltningsåtgärder.

Därför krävs en övergripande och samordnad förvaltningsstrategi som kan göra bruk av de olika tillgängliga medlen på ett integrerat sätt. Vissa åtgärder kan användas gemensamt för ömsesidig förstärkning och därmed ge möjlighet till större flexibilitet i fiskeordningen.

I ett sådant här system av integrerade reglerande åtgärder bör det finnas en viss grad av överlappande åtgärder med samma syfte. Om det primära förvaltningssystemet, dvs kontroll av fiskeansträngningen, misslyckas av en eller annan orsak, bör det

finnas en andra förvaltningsnivå som fungerar som säkerhetsmekanism. Denna andra nivå kan vara fångstbegränsningar eller vissa tekniska åtgärder som stängda områden/säsonger, eller samverkan med andra tekniska åtgärder och fiskemetoder eller -redskap som förhindrar fullt utnyttjande av beståndets olika demografiska komponenter.

2.7. Erkännande av fiskets sociala betydelse

Den genomsnittliga åldern för fiskefartygen i Medelhavets fiskeindustri är relativt hög och varierar mellan 23 (Grekland) och 29 år (Spanien). Detta gör arbets-, levnads-, hälso- och säkerhetsförhållandena ombord långt ifrån säkra. Dessutom gör det att flottorna är mindre väl anpassade till att på lämpligt sätt handskas med fångsterna, avfallsförvaltning samt problem med buller och föroreningar.

Oron ökar också för att fisket, som alltid har inneburit traditionella sysselsättningsmöjligheter i områden som lever av denna näring, inte längre är attraktivt för de yngre generationerna. Den minskande rekryteringen kommer tillsammans med förlorade arbetstillfällen för äldre fiskare att skapa sociala problem i områden där det finns få eller inga alternativa möjligheter. Denna trend kommer också få negativa konsekvenser för överföringen av det kulturella arvet knutet till fisket.

Kommissionen anser att dessa trender enbart kan motverkas av en övergång till ett fiske på hållbar basis, där inte endast fiskeresurserna förvaltas bättre men också fiskeföretagen blir mer vinstbringande och ekonomiskt livskraftiga.

Den vägledande tidsplanen för reformen av den gemensamma fiskeripolitiken (KOM(2002) 181 slutlig) innehåller åtgärder för att handskas med de sociala effekterna av tillämpningen av reformen i Medelhavet.

2.8. Den internationella dimensionen: multilaterala aspekter och samarbete

Utbredningen av internationella vatten i Medelhavet gör det oundvikligt och grundläggande att gripa sig an fiskeförvaltningen också via det internationella samarbetet, åtminstone när det gäller fiske av långvandrande arter. Denna uppgift är svårare i Medelhavet än i andra gemenskapsvatten, eftersom det finns ett antal länder kring Medelhavet som inte är medlemmar i EU och som har få medel och ingen eller liten erfarenhet av fiskeförvaltning, samt där multilateral fiskeförvaltning traditionellt inte existerar eller endast existerar i liten skala. Gemenskapens framtida framsteg i fråga om fiskeförvaltning kan därför komma att hindras av att dessa övriga länder i regionen intar annan hållning. Utvecklingen av en multilateral dimension för fiskeförvaltningen i denna region kommer följaktligen att kräva en stor portion samarbete riktat mot att underlätta för de länder som inte är medlemmar i EU att lägga större vikt vid fiskeförvaltning.

Detta är helt klart ett område där principen om gemenskapens ledande roll är särskilt relevant. Ett sådant samarbete kommer att kräva tekniskt stöd och ekonomiska resurser från gemenskapen till länderna utanför EU, och det måste få så mycket stöd som möjligt via redan existerande bidragsordningar i gemenskapen och medlemsstaterna.

Vidare måste initiativ tas för att fostra och underlätta samarbete mellan fiskeindustrin i och utanför EU, både inom fångst- och vattenbrukssektorn.

3. ÅTGÄRDER SOM KRÄVS PÅ GEMENSKAPSNIVÅ

På grundval av de vägledande principer och mål som anges i tidigare avsnitt, anser kommissionen att det bör vidtas ett antal åtgärder på gemenskapsnivå för att målen enligt den gemensamma fiskeripolitiken skall kunna uppnås i Medelhavet. I föreliggande handlingsplan föreskrivs följande särskilda åtgärdsområden på gemenskapsnivå, och de kommer också att beskrivas nedan:

- Upprättande av en gemensam strategi när det gäller jurisdiktionen över farvattnen.
- Minskning av det sammanlagda fisketrycket.
- Tillämpning av fångstbegränsningar där så är möjligt.
- Förbättring av det nuvarande mönstret för utnyttjande samt minskning av de negativa effekterna på bestånd och miljö.
- Förbättrad kontroll och förbättrad efterlevnad.
- Stärkta vetenskapliga strukturer och förbättrade vetenskapliga kunskaper.
- Ökning av de berörda parternas deltagande i samrådsprocessen.

Slutligen kommenteras också kort kopplingen till andra delar av den gemensamma fiskeripolitiken än bevarandepolitiken.

3.1. En gemensam strategi när det gäller jurisdiktionen över farvattnen

För närvarande är situationen när det gäller att upprätta exklusiva ekonomiska zoner (EEZ) eller fiskeskyddszoner i Medelhavet väldigt inkonsekvent. En medlemsstat (Spanien) har deklarerat en fiskeskyddszon på 49 nautiska mil, ett kandidatland för anslutning (Malta) har sedan 1971 en exklusiv fiskezon på 25 nautiska mil. Frankrike och Italien har deklarerat territorialvatten på 12 nautiska mil och Grekland har territorialvatten på 6 nautiska mil.

Upprättande av fiskeskyddszoner på upp till 200 nautiska mil från baslinjerna kunde innebära ett viktigt bidrag till att förbättra fiskeförvaltningen, under förutsättning att omkring 95 % av gemenskapens fångster tas inom 50 nautiska mil från Medelhavskusten. Fiskeskyddszonerna skulle utan tvekan underlätta kontroll samt på ett betydande sätt bidra till att bekämpa olagligt, icke rapporterat och oreglerat fiske (IUU). Ett sådant upprättande av fiskeskyddszoner skulle få mycket större effekt om det skedde i samförstånd mellan alla inblandade länder. En gemensam strategi för fiskeskyddszoner bland medlemsstaterna och, därmed också mellan alla länder i regionen, är därför önskvärd.

Det skall hållas i minnet att fiskeskyddszoner, till skillnad från exklusiva ekonomiska zoner, endast gäller jurisdiktionen över fiskeresurserna. Andra jurisdiktionsfrågor (mineralresurser, navigationsrätt osv.) påverkas inte av upprättandet av exklusiva

fiskeskyddszoner. I och med upprättandet av en fiskeskyddszon blir det möjligt att införa en lång rad åtgärder som begränsar det fria tillträdet för fiskefartyg från tredjeländer. De kan också upprättas i enda syfte att kontrollera utländska fartyg.

Ett eventuellt gemensamt upprättande av fiskeskyddszoner har fördelar och nackdelar. I fördelarna ingår

- möjligheten att tillämpa fiskeförvaltningsåtgärder över ett mycket större område,
- en väsentlig förbättring av kontroll och efterlevnad,
- avstängning för, eller åtminstone kontroll över, vissa flottor (från Fjärran östern) som för närvarande fiskar i Medelhavets internationella vatten,
- underlättad begränsning av IUU-fisket.

I nackdelarna ingår

- risken för förlorat tillträde till fiskeområden för gemenskapens fartyg, om länder som inte är medlemmar i EU skulle följa gemenskapens exempel, t.ex. Kroatien och Tunisien (denna svårighet kan dock överbryggas genom upprättande av bilaterala fiskeavtal),
- betydande politiska problem i vissa områden,
- svårigheter att upprätta medianlinjer i de smalare Medelhavsområdena.

Kommissionen anser att det i ett initiativ på detta område bör ingå en uppmaning till medlemsstaterna att på gemenskapsnivå debattera om det är önskvärt med en gemensam strategi på detta område samt om ett eventuellt upprättande av fiskeskyddszoner bör omfatta begränsat tillträde för tredje part, eller helt enkelt ha som främsta syfte att möjliggöra lämplig kontroll av fiskeverksamheten. En sådan debatt skulle också omfatta berörda förhandlande kandidatländer.

Om debatten resulterar i ett tydligt ställningstagande från gemenskapen sida, blir nästa steg att sammankalla till konferens mellan Medelhavets kuststater i syfte att undersöka en gemensam Medelhavstäckande strategi på detta område.

3.2. Förvaltning av fiskeansträngningen

Av vad som tidigare sagts om situationen för resurserna går det att dra slutsatsen att det finns ett brett erkänt behov att väsentligt minska fiskedödligheten.

Den stora mångfalden inom fångsterna i många fisken, den teknologiska interaktionen samt de spridda landningsställena gör att strategier riktade mot en enda art eller åtgärder i fråga om output, såsom de nuvarande förvaltningssystemen för högsta tillåtna fångstmängd (TAC) och kvoter, ofta är olämpliga inom Medelhavsfisket. De enda undantagen är långvandrande arter, och kanske några små pelagiska bestånd samt vissa kräftdjursarter (se avsnitt 4.3).

Åtgärder utformade för att minska och kontrollera fiskeansträngningen, antingen permanent eller tillfälligt, måste vara ett av de grundläggande verktygen för att förvalta fisket i Medelhavet. I många fall finns inget val annat än att införa eller

skärpa någon form av begränsat tillträde, tillsammans med ett lämpligt system för licenser och fisketillstånd och minskad flottstorlek och fisketid. De större fisken som kommer att påverkas av åtgärderna är de fisken som riktas mot gemensamma eller gränsöverskridande bestånd. En preliminär icke uttömmande förteckning över dessa fisken finns i **Bilaga 4**.

Det bör påpekas att det arbete som för närvarande pågår inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken och som till stor del är ett resultat av gemenskapens initiativ, koncentreras till att bestämma fiskeansträngningen för de olika bestånden i Medelhavet. Inom Allmänna kommissionen för fiske i Medelhavet har man klart för sig att TAC-strategin till stor del är omöjlig att tillämpa på fisken riktade mot blandade arter.

I förvaltningen av fiskeansträngningen bör i så stor utsträckning som möjligt hänsyn tas till förslag och rekommendationer från Allmänna kommissionen för fiske i Medelhavet samt till de geografiska delområden i Medelhavet som för närvarande definieras av AKFM:s vetenskapliga rådgivande kommitté. I detta hänseende är AKFM:s strategi för fiskeförvaltning genom upprättande av förvaltningsområden och driftsenheter steg i den riktning som förespråkas på detta område.

Förvaltning av fiskeansträngningen måste bygga på erfarenheter på lokal och nationell nivå av efterlevnad när det gäller enkla bestämmelser såsom maximalt antal årliga fiskedagar, kort vecka, fiskeförbud under nationella högtider och fastställande av ett maximalt antal timmar till havs per dag eller, om det rör sig om fiskeresor som varar mer än en dag, ett begränsat antal fisketimmer per dag. Det nyligen införda fartygsövervakningssystemet (VMS) och det faktum att det nu också omfattar fartyg med en total längd under 24 m, kommer att vara till hjälp att verkligen genomföra förvaltningen av fiskeansträngningen.

Fiskeansträngningen kommer att fastställas så att den svarar mot ett hållbart utnyttjande av de berörda grupperna bestånd. För detta syfte kan det, utöver bruttotonnage och motorstyrka, bli nödvändigt att inom vissa fisken fastställa andra kriterier för ansträngning, såsom total längd och fiskeredskap. Medlemsstaterna kommer att ges möjlighet till flexibilitet i genomförandet av dessa begränsningar av ansträngningen (begränsat antal dagar till havs, antal fartyg, maximal gräns för fartygens sammanlagda mått osv). Av denna anledning är det av grundläggande betydelse att veta vem som fångar vad, var detta sker och med vilken metod. Därför är det nödvändigt att få en bättre överensstämmelse vad gäller fiskeaktivitet, flottkategori, fartygskarakteristika, skepparexamen, fiskelicens och fisketillstånd.

I vissa fall måste man inom ramen för systemen för begränsning av fiskeansträngningen på gemenskapsnivå ta hänsyn till fiskeredskapens storlek, i den mån denna påverkar fiskeansträngningen.

3.3. Fångstbegränsningar

Oavsett de fångstbegränsningar som redan införts i vissa regioner, främst av ekonomiska skäl och för kontroll över marknadspriserna, har det redan nämnts att vissa inslag i Medelhavsfisket kan göra förvaltning genom fångstbegränsningar och kvoter mindre effektiv i detta område. Även om det viktigaste förvaltningsverktyget att införa i Medelhavet är förvaltning av fiskeansträngningen på gemenskapsnivå, kan tillämpningen av total tillåten fångstmängd (TAC) fortfarande vara ett lämpligt

verktyg i vissa fall. Förutom blåfenad tonfisk, som är det enda bestånd i Medelhavet som för närvarande omfattas av TAC och kvotförvaltning, kan vissa av följande övriga bestånd komma att omfattas av dessa åtgärder så snart vetenskapliga uppgifter blir tillgängliga:

- Svärdfisk i Medelhavet är en självklar kandidat för framtida TAC och kvoter, och beslut skall fattas inom ramen för ICCAT och Allmänna kommissionen för fiske i Medelhavet.
- Andra långvandrande arter som långfenad tonfisk (albacor), vissa små tonfiskarter, och även guldmakrill (*Coryphaena* spp.) kan på medellång sikt komma att regleras genom TAC och kvoter, inom ramen för lämpliga multilaterala organ. När det gäller långvandrande arter måste tyngdpunkten läggas på att arbeta tillsammans med existerande multilaterala fiskeorganisationer.
- Vissa bestånd av små pelagiska arter (sardiner, ansjovis) liksom vissa bestånd av kräftdjur såsom havskräfta och räka, kan också komma att omfattas av systemet med TAC och kvoter, eftersom dessa bestånd fiskas inom klart riktade fisken där de dominerar fångstsammansättningen.

I detta sammanhang är det också värt att notera Europeiska gemenskapens internationella åtaganden och ansvar när det gäller genomförande och efterlevnad av internationella TAC. Fritidsfiske riktat mot bestånd som omfattas av ett kvotsystem bör också omfattas av kvoter, kontroll och rapportsystem, och mer generellt, omfattas av begränsningar av samma typ som de som gäller för kommersiellt fiske.

3.4. Förbättrade fiskemetoder i bevarandesyfte

3.4.1. Översyn av gällande tekniska åtgärder för fiske som är av intresse för gemenskapen

Utöver begränsningar av fiskeintensiteten, baserade på restriktioner vad gäller ansträngning eller fångster, är det, i syfte att bidra till målen enligt den gemensamma fiskeripolitiken i Medelhavet, nödvändigt att ta upp frågan om de sätt på vilka fisket sker.

Förordning 1626/94 har varit ett viktigt första steg mot att harmonisera tekniska åtgärder mellan medlemsstaterna i Medelhavsområdet. Denna förordning har dock blivit föråldrad och bör revideras på grundval av de principer och mål som anges i föreliggande dokument.

I enlighet med den princip som avses i avsnitt 2.2 kommer tekniska åtgärder som tillämpas på rent kustfiske inte riktat mot gemensamma eller gränsöverskridande bestånd, att falla inom medlemsstaternas ansvarsområden. I dessa fall kommer gemenskapen endast att utfärda normer för bevarande av bestånd och miljö. Dessa normer kan ta formen av föreskrifter om de mål som skall uppnås och fiskebeteenden som skall undvikas. Medlemsstaterna måste följa dessa normer i sin nationella förvaltning av dessa fisken.

Tekniska åtgärder för gränsöverskridande fiskeverksamhet kommer att regleras och harmoniseras på gemenskapsnivå. Denna fiskeverksamhet skall definieras enligt följande kriterier:

1. Bevarandehänsyn: Tekniska bevarandeåtgärder för fiskeverksamhet som förvaltas på gemenskapsnivå, dvs sådana fisken för vilka begränsningarna av ansträngningen och TAC bedöms vara relevanta, i enlighet med de principer som anges i avsnitt 4.2 och 4.3.

2. Miljöhänsyn: Tekniska åtgärder för att lösa gränsöverskridande miljöfrågor, såsom bifångster av vandrande arter eller arter som förekommer i många områden och som inte är målarter, såväl som skydd av viktiga livsmiljöer för fisk i kustområden och klippblottningar.

3. Marknadshänsyn: Minsta tillåtna storlekar på landad fisk, tillämpliga för de flesta arter. Dessa landningsstorlekar måste tillämpas oavsett om de respektive fisken inom vilka fångsterna tas förvaltas på gemenskapsnivå eller nationell nivå, så att snedvridning av den inre marknaden för fiskeriprodukter kan hindras.

De huvudsakliga insatsområden för tekniska åtgärder som i det här skedet föreskrivs av kommissionen anges nedan, på grundval av ovan angivna kriterier.

1. Huvudmålet med tekniska bevarandeåtgärder kommer att vara att så långt som möjligt förbättra mönstret när det gäller utnyttjande av kommersiella arter, i syfte att få en högre selektivitet och ett lägre antal ungfisk i fångsterna. Flera åtgärder kommer att krävas för att möjliggöra detta:

- För bottentrålar och andra släpredskap, en generell översyn av de tekniska villkoren i syfte att förbättra selektiviteten samtidigt som hänsyn tas till den mångfald arter som fångas. Med tanke på att det rör sig om blandade fisken och att vissa arter i Medelhavet är små till storleken även i fullvuxet tillstånd, är det tydligt att en generell ökning av maskstorleken till över 40 mm kommer att leda till omfattande förluster, åtminstone på kortare sikt, och därför är svår att genomföra. Därför bör särskild omsorg ägnas åt att förbättra redskapens utformning (paneler, selektionspaneler, utförningsförhållandet mellan kasse och förlängningsstycke etc.), maskornas form och, vidare, att se över sådana anordningar som kan fästas på släpredskap.

- Redskapsspecifikationer såsom utförningsförhållande och minsta maskstorlekar för grimgarn och snärjande garn, krokstorlekar för långrevar och troligen andra åtgärder för andra redskapstyper. Åtgärder rörande antalet redskap och de totala måtten för dessa kommer också att bli nödvändiga i samband med förvaltningen av fiskeansträngningen, vilken behandlas i avsnitt 4.2 ovan.

- Utveckling i så stor utsträckning som möjligt av stängda områden/säsonger för att skydda höga koncentrationer av ungfisk och lekmogen fisk.

2. När det gäller tekniska åtgärder i miljösyfte, kommer den nya förordningen att omfatta åtgärder för att genomföra de planer som det redogörs för i avsnitt 4.4.3 nedan. I dessa ingår åtgärder för att minska bifångsterna av andra arter än målarterna och för ett eventuellt upprättande av fristäder för att skydda viktiga livsmiljöer (områden stängda för fiske).

3. När det gäller minsta tillåtna landningsstorlekar bör det göras en allmän översyn på grundval av följande:

- Behovet att så långt det är möjligt ta hänsyn till selektiviteten hos de redskap som lagligen används för att fånga arterna i fråga.

- För arter som förekommer både i Medelhavet och Atlanten, en så stor harmonisering som möjligt av minsta landningsstorlekar. I vissa fall kan arternas olika biologiska förutsättningar motivera till olika minimistorlekar för landad fisk. Därför är det viktigt att genom lämplig märkning säkerställa att produkternas fångstområden kan fastställas på ett otvivelaktigt sätt.

I fråga om fisken som skall förvaltas av medlemsstaterna bör den nya förordningen om tekniska åtgärder omfatta minimikrav på att medlemsstaterna skall kunna garantera hållbara villkor för resurserna i fråga, att viktiga bentiska organismsamhällen bevaras samt att gemenskapens lagstiftning för miljöskydd iakttas fullt ut. Medlemsstaterna skall lämna regelbundna rapporter till kommissionen om åtgärder som vidtagits på nationell nivå samt om resultaten av deras förvaltningsåtgärder.

Det stora antalet fritidsfiskare tillsammans med den typ av fiskeredskap som används och dessa redskaps storlek motiverar önskan att omfatta denna sektor med förvaltningsåtgärder, både av bevarandeskäl och för en rättvis tillämpning av förvaltningsbestämmelserna.

Kommissionen kommer att se över de nuvarande undantagen i förordning 1626/94 mot bakgrund av den princip som avses i avsnitt 2.2. Efter denna utvärdering kommer kommissionen att ge förslag om vilka undantag som bör förlängas på gemenskapsnivå och vilka undantag som kan beslutas på nationell nivå. Förbuden mot viss utrustning och vissa fiskemetoder såsom landvadar bör betraktas som fast gemenskapslagstiftning och bör behållas om inte nya vetenskapliga rön säger något annat. Det kommer dock att överlåtas till medlemsstaterna att besluta om det skall vara möjligt att behålla vissa redskapstyper, under förutsättning att dessa används inom kustfisket för att fånga fisk ur andra bestånd än gemensamma eller gränsöverskridande sådana, och under förutsättning att det sker enligt de allmänna villkor som anges ovan.

3.4.2. *Fisk som kastas över bord*

Problemet med fisk som kastas över bord är betydande, både på grund av den låga selektiviteten hos trålredskap med små maskstorlekar och på grund av den dåliga överensstämmelsen mellan lagstadgad maskstorlek och minsta tillåtna landningsstorlekar. Enligt uppskattningar gjorda under senare år utgör omkring 50 % av den biomassa som kastas över bord av ätliga arter med kommersiellt värde. Vidare kastas i genomsnitt mer än 60 % av alla fångade arter, både kommersiellt gångbara och icke kommersiellt gångbara, regelbundet över bord. Uppskattningar gjorda i Egeiska havet och den grekiska delen av Joniska havet visar att mellan 39 och 49 % av de totala fångsterna tagna med bottentrål kastas över bord. I genomsnitt uppgår den totala mängden fisk från bottentrålfisket som kastas överbord till mellan 13 000 och 22 000 ton årligen, dvs omkring 12 % av all landad fisk.

Därför måste problemet med fisk som kastas över bord analyseras ingående på grundval av uppdaterade vetenskapliga uppgifter också i Medelhavet. Möjliga lösningar på problemet kommer att tas upp i kommissionens handlingsplan om fisk som kastas över bord.

3.4.3. Miljöaspekter

Gemenskapens strategi för att integrera miljöskyddskraven i den gemensamma fiskeripolitiken och handlingsplanen om biologisk mångfald är lika viktig i Medelhavsområdet som i någon annan del av gemenskapens farvatten. Denna aspekt kan dock vara särskilt viktig i Medelhavets kustområden, eftersom dessa är starkt befolkade och omfattas av en hög grad av utnyttjande: turism, vattenbruk, kustfiske, sportfiske, industri m.m.

En integrerad förvaltning av kustområdet är därför särskilt relevant. Och även om den princip som avses i avsnitt 2.2 i princip utesluter direkt inblandning från gemenskapen i dessa frågor, skulle de gemenskapstäckande normerna för miljö kvalitet gälla. Det faktum att fisket inte bara påverkar miljön, men också påverkas av annan mänsklig aktivitet såsom sandutvinning och nedsmutsning, särskilt i kustområdena, bidrar till behovet av denna strategi.

Särskild omsorg kommer att ägnas åt att minska eventuella oavsiktliga fångster av skyddade arter samt åt att genomföra gemenskapens handlingsplaner för haj-fiskar och fåglar i enlighet med FAO:s internationella handlingsplaner.

Särskild uppmärksamhet bör vidare ägnas kontroll, typbestämning av redskap och, eventuellt, förbud mot att använda trålredskap i fiskeområden med klippbotten (t. ex. klippområden nära kusten, klippblottningar till havs, vit djuphavskorall osv) oberoende av djup och avstånd från kusten.

Fiskefartyg kan direkt eller indirekt bidra till föroreningen av havsmiljön genom hushållsavfall som kastas över bord, tankning av bränsle- och olja och, slutligen, återuppslamning av förorenande ämnen i havsbottnens kustsediment. Åtgärder bör utarbetas så att fiskeindustrin kan uppfylla sina skyldigheter att iakttä kvalitetsnormerna för luft och vatten och, framför allt, skyldigheterna att undvika mekaniska störningar av sedimenten som ökar risken för att förorenande substanser frigörs.

3.5. Kontroll och genomförande

Kontroll av Medelhavsfisket innebär ingående kunskaper om lokalt fiske och en hög grad av samarbete mellan fiskare på lokal, nationell och internationell nivå.

Landningsplatserna är många och spridda längs en mycket lång kustlinje, och fångsterna saluförs mestadels genom direktförsäljning, dvs utan att passera genom en marknad.

Trots detta måste kontrollen av gemenskapens fiskeverksamhet i Medelhavet baseras på principer och åtgärder som liknar de som gäller i andra fiskeområden, men de måste anpassas till lokala förhållanden. De måste också alltid kunna anpassas till fiskets och förvaltningsbestämmelsernas utveckling.

Rent allmänt måste gemenskapen definiera kontrollernas mål samt ge riktlinjer för hur dessa mål skall uppnås. Det är sedan medlemsstaternas ansvar att genomföra dem i enlighet med lokala förhållanden. De allmänna föreskrifterna skall innehålla angivelser rörande första försäljningsställe och de skall kunna tillämpas på samma sätt för likvärdiga importerade produkter.

Mer särskilda kontrollprogram kan dock utformas för enskilda fisken.

Det har också visat sig att VMS-systemet för övervakning av fiskeansträngningen lämpar sig för vissa flottor och fisken. Att dessutom använda det för fartyg med en total längd över 10 m, som kommissionen redan föreslagit inom ramen för reformen av den gemensamma fiskeripolitiken, har visat sig relevant också för Medelhavet. Vidare krävs en översyn av det nuvarande loggbokssystemet.

För bättre kontroll och efterlevnad krävs bättre överensstämmelse mellan fartygstyp, fiskelicenser och fisketillstånd. Fartyg utan lämplig riggning och utrustning för att hala in en viss typ av redskap bör inte ha en fiskelicens som tillåter att det använder den typen av redskap. Inom vissa fisken kan "ett-nätsregeln" visa sig vara lämplig.

Särskild omsorg bör ägnas åt att införa en ram för kontroll och rapportering för fritidsfiske riktat antingen mot gemensamma eller gränsöverskridande bestånd eller som konkurrerar med det kommersiella fisket, vilket omfattas av stränga tekniska bestämmelser.

På internationell nivå bör kommissionen även vid en eventuell utvidgning av fiskerijurisdiktionen sträva efter att

- stärka AKFM:s roll, i syfte att främja en harmonisering av kontrollbestämmelserna för fiskeverksamheten genom en multilateral ram. Gemenskapen har som mål att på kort eller medellång sikt utveckla ett gemensamt kontrollsystem godkänt på AKFM-nivå, vilket är tillämpligt på långvandrande arter.

- utveckla ett regionalt samarbete när det gäller resurser som delas med vissa länder som inte är EU-medlemmar (i Adriatiska havet, Egeiska havet, Siciliensundet och Alboránsjön).

- bekämpa olagligt, icke reglerat och orapporterat fiske.

3.6. Förbättrade vetenskapliga kunskaper

Åtgärder för att underhålla och vidareutveckla en fiskerivetenskap på hög nivå är av avgörande betydelse för rationella beslutsfattarprocesser. Även om förbättrad vetenskaplig rådgivning omfattas av ett separat meddelande från kommissionen, finns det vissa aspekter av särskild betydelse för Medelhavet som är värda att peka på.

Flera nationellt stödda och EG-stödda forskningsprojekt som genomförts i Medelhavsområdet under senaste tolv åren har lett till en enorm ökning av de vetenskapliga kunskaperna både om fisket och om resurserna. Dessutom har denna forskningsverksamhet fostrat samarbete mellan olika forskningsorgan, vilket lett till en ökad geografisk räckvidd för forskningen och, först och främst, till skapandet av ett forskningsnätverk för Medelhavsforskare.

Den nya gemenskapsram för insamling av uppgifter som föreskrivs i rådets förordning (EG) nr 1543/2000 kommer att möjliggöra väsentliga förbättringar när det gäller tillgången till vetenskapliga uppgifter om fiskeresurser och gemenskapens Medelhavsfiske. Förhoppningsvis kommer detta att få positiva effekter för hela processen för att ta fram vetenskapliga uppgifter rörande fisket. År 2004, efter två

hela år av tillämpning, kan förordningen om uppgiftsinsamling ses över för att bättre tillmötesgå Medelhavsforskarnas och -fiskets behov.

Vetenskaplig och teknisk litteratur om fisket och situationen när det gäller bestånden är dock fortfarande väldigt spridd. Dessutom föreligger den ofta i ett format som inte ännu lämpar sig som vetenskapligt underlag för fiskeförvaltningsåtgärder som är genomförbara på gemenskapsnivå.

För den typ av fiskerelaterade problem som i första hand är relevanta för gemenskapen kan kommissionens vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommitté för fiskerinäringen (STECF) komma att spela en viktig roll för att fylla tomrummet samt att tillhandahålla relevanta vetenskapliga uppgifter. En särskild undergrupp till STECF, nämligen SGMED, har bildats i detta syfte. STECF:s organisation måste stärkas, både med hänsyn till mänskliga resurser och ekonomiskt och tekniskt stöd. Denna fråga tas upp i ett separat meddelande från kommissionen om förbättrat vetenskapligt underlag för fiskeförvaltning.

Den vetenskapliga forskningen måste få hjälp att införa tillfredsställande övervakningssystem omfattande både direkta och indirekta övervakningsmetoder. Den bör också stimuleras till att fastställa en egen ram med förebyggande åtgärder, vilka omfattar referenspunkter både när det gäller målarter och fångstbegränsningar, samt inringar lämpliga fångstbestämmelser också på flerårig basis.

3.7. Öppenheten och de olika intressenternas deltagande

Inrättandet av en regional rådgivande nämnd för Medelhavet, såsom föreskrivs i den nya ramförordningen, bör vara ett viktigt verktyg för att förbättra de olika intressenternas deltagande i fiskeripolitikens utveckling i detta område. Det krävs emellertid fortfarande mer i Medelhavet.

I Medelhavet finns ingen tradition när det gäller internationell fiskeriförvaltning. Om det skall gå att införa en fullfjädrad fiskeriförvaltning kommer det också att krävas ett aktivt deltagande i samrådsprocessen från intressenternas sida, särskilt yrkesfiskarna själva. Även om det finns stora branschorganisationer i de berörda medlemsstaterna, deltar yrkesfiskarna i mindre utsträckning i internationella sammanhang. Såsom anges enligt principen "bygga på erfarenhet" (se avsnitt 2.4 ovan) står mycket att vinna på att intressenterna i denna region deltar i ökad utsträckning.

På internationell nivå kan en Medelhavstäckande sammanslutning av fiskare ge den knuff som behövs för att öka samarbetet och medvetandet när det gäller förvaltningsfrågor. Att samla yrkesfiskare på internationell nivå bör främja en liknande internationell process som kan vara värdefull för de länder utanför EU där yrkesfiskarna ännu inte är organiserade, och därigenom också bidra till utvecklingen av ansvarsfullt fiske i hela Medelhavet. Kommissionen erbjuder sig att organisera en konferens i detta syfte någon gång under 2003.

3.8. Anknytning till andra politikområden inom den gemensamma fiskeripolitiken

Handlingsplanen för Medelhavet kommer också att påverka andra politikområden inom den gemensamma fiskeripolitiken:

- **Strukturpolitiken.** Införandet av ett förvaltningssystem för fiskeansträngningen kommer att få uppenbara följder för fiskesektorn, vilka FFU kan bidra till att dämpa. Samtidigt måste stöd enligt FFU bidra till att anpassa fiskeansträngningen och kapacitetsnivån till den biologiska potentialen hos de grupper av bestånd som berörs. Vidare bör strukturpolitiken också stödja utvecklingen mot en koncentration av marknadsstrukturen för första försäljning, dvs minska effekterna av de spridda landningsställena i syfte att förbättra saluföringsvillkoren. Detta kan leda till kanalisering och koncentration av den lokala produktionen till den mest lämpliga geografiska nivån, där också yrkesfiskarna kan dra nytta av en förbättrad kontroll och större närhet till de mekanismer som styr prisbildningen på marknaden. Samtidigt vore det ytterst användbart i andra förvaltningssyften, särskilt för uppgiftsinsamling och förbättrad landningskontroll.
- **Marknader.** Vid fastställandet av minsta landningsstorlekar bör hänsyn tas till behovet av att så långt det är möjligt garantera lika villkor i de olika områdena i gemenskapen. Annars kan lägre minimistorlekar i vissa områden underminera bevarandeansträngningarna i andra gemenskapsområden.
- **Vissa typer av vattenbruksverksamhet,** såsom gödning av tonfisk, innebär nya former för utnyttjande av det vildlevande beståndet av blåfenad tonfisk. Denna fråga bör därför generellt behandlas som en fiskeriförvaltningsfråga. Verksamheten, som de senaste åren utvecklats mycket snabbt i flera Medelhavsländer (både i EU-länder och i länder utanför EU), står för närvarande inte under kontroll och har lett till ett flertal problem som påvisats av en gemensam arbetsgrupp från ICCAT och AKFM. Gemenskapen bör, särskilt inom ramen för internationella organisationer, främja ett antal åtgärder för att säkerställa att denna verksamhet utvecklas på ett sätt som inte ökar fisketrycket på de vildlevande bestånden, särskilt när det gäller ungfisk, och som inte leder till skador på havsmiljön. Det kommer att krävas åtgärder för att förbättra kontroll och statistiska uppgifter i detta avseende, och det förefaller också vara lämpligt att begränsa storleken på och den mängd tonfisk som får användas för gödning.

Sociala följder av tillämpningen av reformen i Medelhavet kommer att balanseras av lämpliga åtgärder enligt vad som anges i den vägledande tidsplanen för reformen av den gemensamma fiskeripolitiken (KOM(2002) 181 slutlig).

4. ÅTGÄRDER PÅ INTERNATIONELL NIVÅ

4.1. Samarbete inom multilaterala fiskeriorganisationer

De två regionala fiskeriorganisationerna i Medelhavet (ICCAT och AKFM) befinner sig inte på samma nivå vad gäller utveckling och verksamhet. ICCAT spelar en grundläggande roll i förvaltningen av långvandrande bestånd i regionen och bör behålla denna roll. EG engagerar sig i denna organisation, både på förvaltnings- och forskningsnivå, och har stått i frontlinjen när det gäller att påskynda det arbete som pågår inom organisationen för att upprätta ett system för kontroll och genomförande.

AKFM, som är det lämpligaste forumet för förvaltning av demersalt fiske och pelagiskt fiske i liten skala i Medelhavet, har gjort betydande framsteg under senare år, särskilt tack vare initiativ från kommissionens och medlemsstaternas sida. Dessa

framsteg skulle emellertid inte ha varit möjliga utan tillmötesgående och aktivt bidrag från flera Medelhavsforskare.

Vid sin anslutning till organisationen 1997 inledde gemenskapen arbetet med att blåsa nytt liv i AKFM genom att införa ändringar i konventionen för att skapa en modernare arbetsmiljö och göra organisationen drivande snarare än rådgivande.

Organisationens vetenskapliga rådgivande kommitté (SAC) har under de senaste åren konstant utvidgat sitt arbete, och efter en inledande organisationsperiod lade den vid AKFM:s senaste plenarmöte fram ett antal förvaltningsrekommendationer för specifika bestånd (ansjovis, kummel, röd mulle, räkor).

En annan viktig utveckling till följd av samarbetet mellan SAC:s hjälporgan och FAO:s regionala program, har varit den preliminära avgränsningen av geografiska områden i Medelhavet, i syfte att arbeta mot gemensamt definierade förvaltningsområden. Dessutom har SAC hittills utpekat 13 gemensamma bestånd i Medelhavet som bör omfattas av gemensam förvaltning och ytterligare gemensamma bestånd har föreslagits inom ramen för FAO:s regionala program (se bilaga 3).

Gemenskapen bör aktivt stödja det av SAC föreslagna Med FISIS-projektet som godkändes av AKFM:s plenarmöte den 20 september 2001, och som har som mål att bygga upp ett regionalt system för statistik och uppgifter rörande fisket. Detta system skulle i sin tur möjliggöra en gemensam fiskedatabas förvaltd av AKFM:s sekretariat. Det främsta nuvarande hindret inom AKFM är av ekonomisk art, eftersom den autonoma budgeten ännu inte har ratificerats av det nödvändiga antalet parter. Det är på detta som kommissionen bör inrikta sina ansträngningar att uppnå ett snabbt genomförande.

Så snart den autonoma budgeten finns tillgänglig kommer AKFM att få det oberoende som är nödvändigt för organisationen, och detta blir rätt tidpunkt för ett politiskt initiativ som kan ge en knuff framåt för ett effektivt multilateralt samarbete. De internationella konferenserna på Kreta 1994 och i Venedig 1996 lade grunden för lanseringen av ett stärkt samarbete inom fiskeförvaltningen i regionen, och bidrog anmärkningsvärt till det parallella arbetet med att stärka AKFM genom en omarbetad konvention.

En ny multilateral konferens med antagande av ännu en allmän deklaration skulle, bortsett från ett rent allmänpolitiskt intresse, inte tillföra förvaltningsprocessen i Medelhavet särskilt mycket. Av detta skäl bör det organiseras en multilateral konferens på ministernivå med en målinriktad dagordning. En sådan konferens kan organiseras i AKFM:s regi med dagordningen inriktad på två frågor:

(a) Kontroll och efterlevnad samt bekämpande av IUU-verksamhet, och

(b) förbättring av de vetenskapliga förvaltningsgrundvalarna, med betoning på att hjälpa parter utanför EU att delta mer aktivt när det gäller vetenskapliga rekommendationer och förvaltning.

När det gäller vetenskaplig forskning i allmänhet, har de flesta upptäckterna inom forskningsprojekt de senaste åren visat sig vara till nytta för det vetenskapliga arbetet

inom de vetenskapliga organ som är knutna till de regionala fiskerierorganisationerna och FAO:s projekt på delregional nivå⁷. Det är dock fortfarande nödvändigt att gemenskapen tar initiativ till att stödja det vetenskapliga arbete som pågår inom ramen för fiskerierorganisationerna i Medelhavet, samt till att stärka deras roll när det gäller att stimulera vetenskaplig och tekniska verksamhet bland parterna. De spridda vetenskapliga uppgifterna tillsammans med avsaknaden av ett enhetligt vetenskapligt forum där frågor rörande Medelhavet kan behandlas på rätt sätt har hittills försvagat de vetenskapliga uppgifterna från Medelhavsforskarna och har gjort dem mindre lämpliga att användas för förvaltningsändamål.

4.2. Harmonisering av åtgärder i Medelhavsområdet

Även om kommissionen bör ta initiativ till förvaltningsåtgärder oavsett om andra länder i regionen följer dess exempel eller ej, är det uppenbart att det är av stort intresse att harmonisera de förvaltningsåtgärder som tillämpas i området. Gemenskapen bör fortsätta diskussionen om och antagandet av Medelhavstäckande förvaltningsåtgärder, särskilt inom ramen för AKFM, i syfte att säkerställa så stor överensstämmelse som möjligt mellan gemenskapens initiativ och den förvaltning som genomförs av andra länder i Medelhavsområdet.

4.3. Samarbete mellan stater och inom industrin

Medelhavsområdet karakteriseras av ett stort antal kuststater med liten tradition och få medel när det gäller att garantera fiskeriförvaltning. En multilateral fiskeripolitik i denna region bör ha en aktiv samarbetspolitik som fundamentalt inslag. Detta samarbete bör främst inriktas på att öka kuststaternas kapacitet att genomföra sina internationella åtaganden. Uppgiftsinsamling, grundläggande forskning tillsammans med övervakning och kontroll av fiskeverksamheten är några av de åtgärder som skulle kunna främjas i detta sammanhang.

Den nuvarande erfarenheten av samarbete på delregional nivå är mycket uppmuntrande. Deltagarna har förbättrat sin respektive samordning med fullt informationsutbyte och deltagande för alla tre projekten som resultat. Gemenskapen bör ta initiativet till att främja en liknande åtgärd i östra delen av Medelhavet, för att få en fullständig täckning för det delregionala samarbetet, vilket är den bästa grund för AKFM:s vetenskapliga kommitté att bygga sitt samarbete på.

Dessa åtgärder är tidsbegränsade, så det största problemet kommer att vara garantera att de får kontinuitet och att uppmuntra till en väldigt sträng samordning mellan projekten och AKFM:s vetenskapliga kommitté, vilken kommer att ärva projektens resultat, huvudsakligen i form av forskningssamordning, uppgiftsinsamling och databaser.

Därför bör gemenskapen främja utvecklingen av ett Medelhavstäckande samarbetsprogram och så långt det är möjligt utnyttja redan existerande finansiella ramar. Programmet bör åtgärda behovet av permanent uppgiftsinsamling, vetenskaplig forskning och uppbyggnad av kapacitet att formulera vetenskaplig rådgivning inom fisket. Ett sådant program bör bygga på existerande projekt på

⁷

ADRIAMED, COPEMED, MEDSUDMED

delregional nivå, men det bör säkerställas att det täcker hela Medelhavsområdet på permanent basis.

Vidare behövs det initiativ för att fostra och underlätta samarbetet mellan fiskeindustrin i gemenskapen och fiskeindustrin i länder utanför EU, både inom fångs- och vattenbrukssektorn.

5. HANDLINGSPLAN: ÅTGÄRDER OCH TIDSPLAN

Åtgärderna enligt föreliggande handlingsplan bör omfatta omfattande samråd med de olika intressenterna, forskarkåren och nationella administrationer på det tidigaste stadiet i processen. Detta bör leda till utbyte av åsikter, debatt och en slutlig överenskommelse inom ramen för rådgivande kommittén för fiske och vattenbruk, STECF och rådet.

Handlingsplanen läggs fram som ett relevant prioriterat initiativ för de kommande tre åren.

Avsnitt	Åtgärder		Anmärkningar	Tidsplan
3.1	En gemensam strategi i fråga om jurisdiktionen över farvattnen	Debatt mellan inblandade medlemsstater	Särskilda möten	2003
		Multilateralt initiativ	Ministerkonferens	2003
3.2	Minskning av det totala fisketrycket: system för fiskeansträngningen och flottpolitik	Lagstiftning som ger en allmän ram för förvaltning av gemenskapens fiskekapacitet	Ny förordning för gemenskapens flottpolitik	Slutet av 2002
		Lagstiftning om fiskeansträngningen i Medelhavet	Ny förordning med föreskrifter om ett tak för årliga fiskedagar, dagar till havs m.m.	Slutet av 2003
		Särskilda bestämmelser inom ramen för översynen av förordningen om tekniska åtgärder för att minska fiskeansträngningen (se 3.4)	Fiskeredskapens storlek; maximalt antal fiskeredskap per fartyg, stängd säsong	Första halvåret 2003
3.3	Fångstbegränsningar	Nya TAC och kvoter		När vetenskapliga uppgifter finns till hands
3.4	Förbättrade fiskemetoder i bevarandesyfte	Översyn av tekniska åtgärder: rådets förordning nr 1626/94	Maskstorlekar, maskornas utformning, redskapsriggning, selektionsanordningar, minsta tillåtna landningsstorlekar, stängda områden och säsonger, tillåtna fiskeredskap, fiskeredskapens mått	Första halvåret 2003
		Ny uppsättning tekniska åtgärder särskilt riktade mot att minska den mängd fisk som kastas över bord i gemenskapens vatten	- Meddelande om fisk som kastas över bord - Ändringar av befintlig lagstiftning	- Tredje kvartalet 2002 - Inleds under 2003
		Åtgärder skall vidtas inom ramen för integreringen av miljöskydds krav i den gemensamma fiskeripolitiken	- Meddelande med en handlingsplan om integrering av miljöskydds krav i den gemensamma fiskeripolitiken	- Andra kvartalet 2002
		Översyn av undantag som löper ut i slutet av 2002		Slutet av 2002
4.5	Förbättring av kontroll och efterlevnad	Ny särskild lagstiftning som rör kontrollfrågor på gemenskapsnivå		Slutet av 2002
		Kontroll av fiskeverksamheten ute på öppet hav samt fiske som bedrivs av flaggstater utanför Medelhavet	Särskild konferens för alla medlemsstater vars flottor är verksamma i Medelhavet	2003
		Program för särskilda kontrollkampanjer i Medelhavet		2002
		Förslag om utarbetande av ett internationellt kontrollsystem inom AKFM		2004

4.6	Förbättrade vetenskapliga kunskaper	Insamling av biologiska och ekonomiska uppgifter samt forskningsövervakningsuppgifter och uppgifter om fiskeansträngningen	Översyn av kommissionens förordning om genomförande av rådets förordning 1543/2000	Slutet av 2003
		Förbättring av STECF:s organisation	- Meddelande om vetenskapliga rekommendationer - Översyn av kommissionens beslut om upprättandet av STECF, så att också finansiella bestämmelser ingår	- Tredje kvartalet 2002 - Första kvartalet 2003
		Förbättring av de vetenskapliga grundvalarna för förvaltning inom AKFM	Multilateral konferens	2003
4.7	Öppenheten och de olika intressenternas deltagande	Rättslig grund inom den nya ramlagstiftningen för den gemensamma fiskeripolitiken, för inrättande av regionala rådgivande nämnder i EG	Ny grundförordning	2002
		Stödinitiativ för inrättande av en överstatlig samordningsenhet bland fiskarförbund i Medelhavsområdet	Representanter från detta överstatliga fiskarförbund kan närvara som observatörer vid de regionala fiskeriorganisationernas sammanträde	2002 och 2003
		Konferens för Medelhavets fiskarförbund		2003
		Regionala workshops		2002 och fram till dess att regionala rådgivande nämnden är på plats
5.1-5.3	Stärkt multilateralt samarbete	Förstärkning av och stöd till de regionala fiskeriorganisationerna, inklusive forskningsarbete		Permanent
		Multilateral konferens inom AKFM	- Kontroll och genomförande - Vetenskapliga rekommendationer	2003
		Stöd till de FAO:s pågående projekt på delregional nivå	- COPEMED, ADRIAMED, MEDSUDMED - lansering av initiativ till ett eventuellt program i den östra delen av Medelhavet	- 2003-2007 - 2004-2005
		FAO:s projekt på delregional nivå fortsätter att löpa	Uppföljning för att garantera projektens kontinuitet	Från den tidpunkt då de nu pågående projekten löper ut

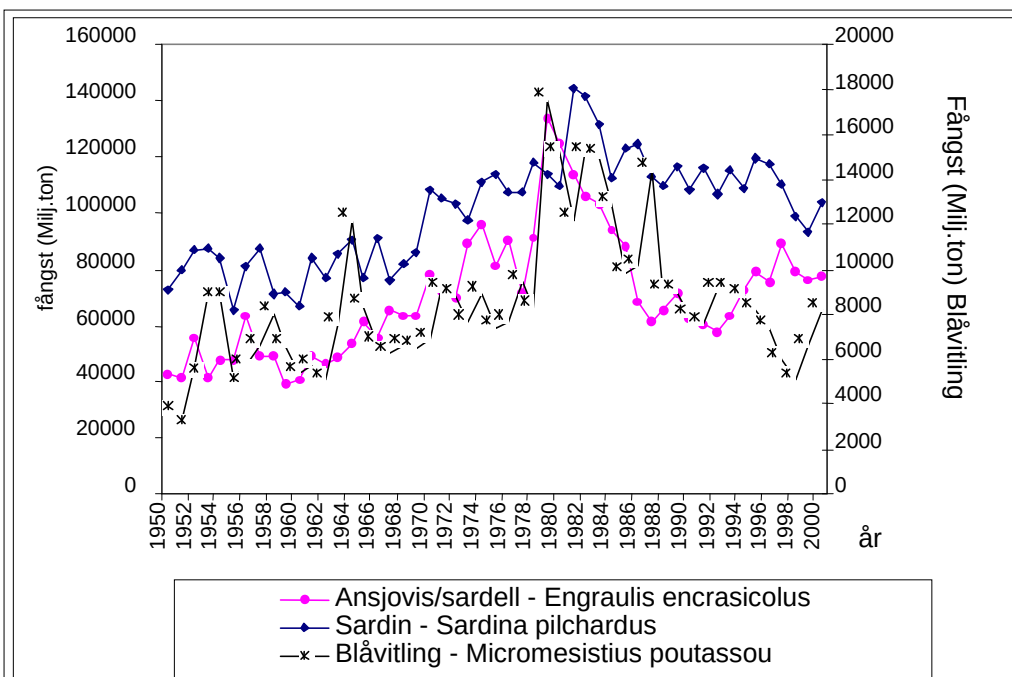
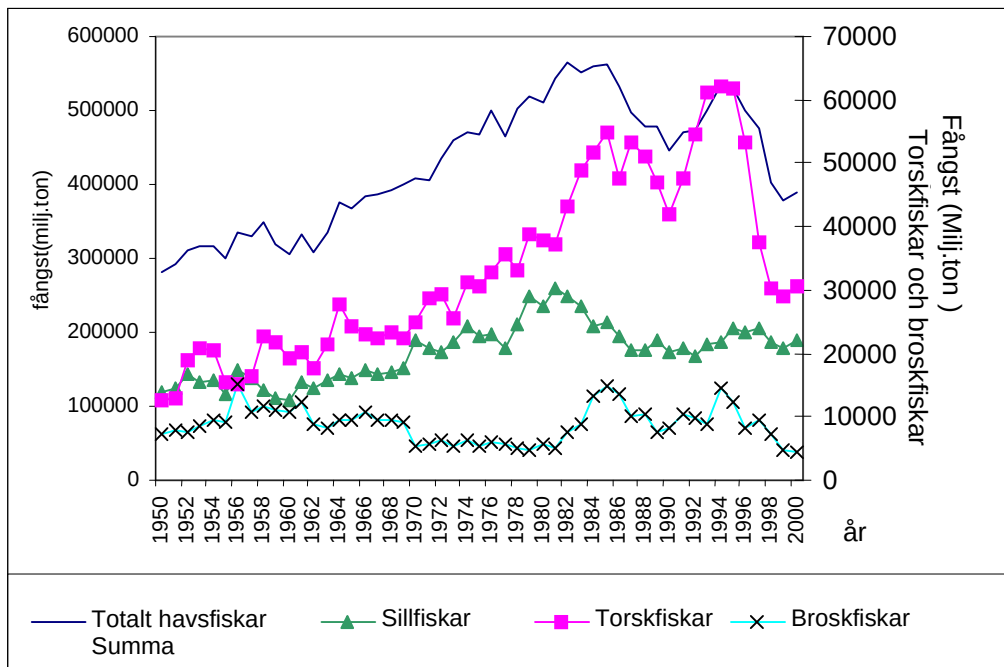
BILAGA I
Uppgifter om medlemsstaternas Medelhavsflottor

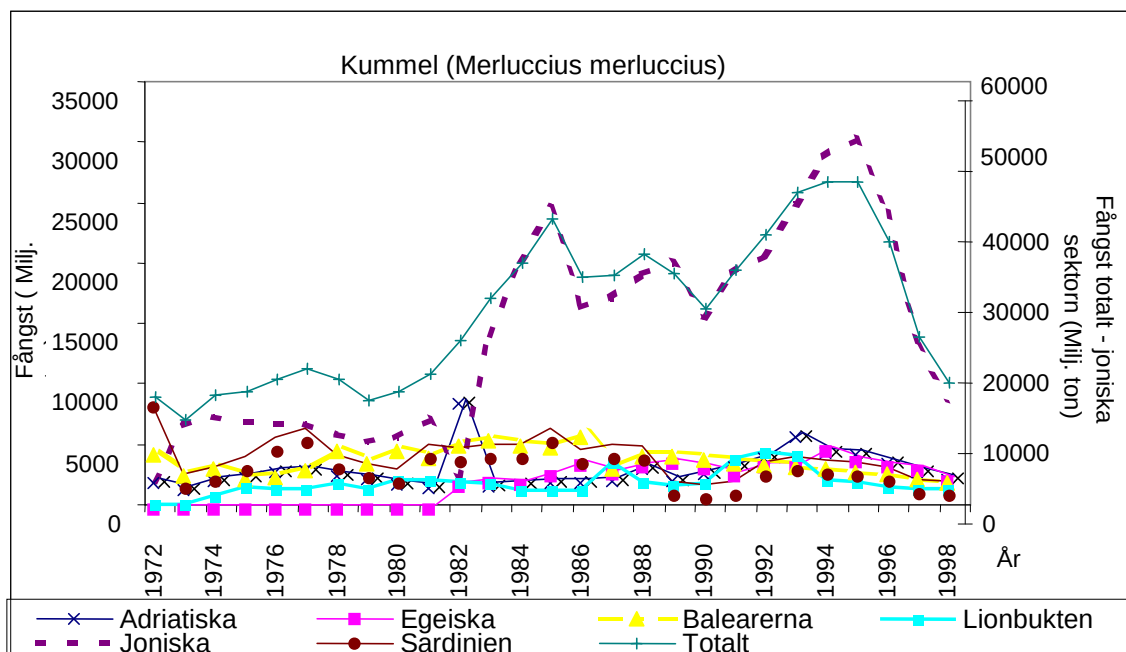
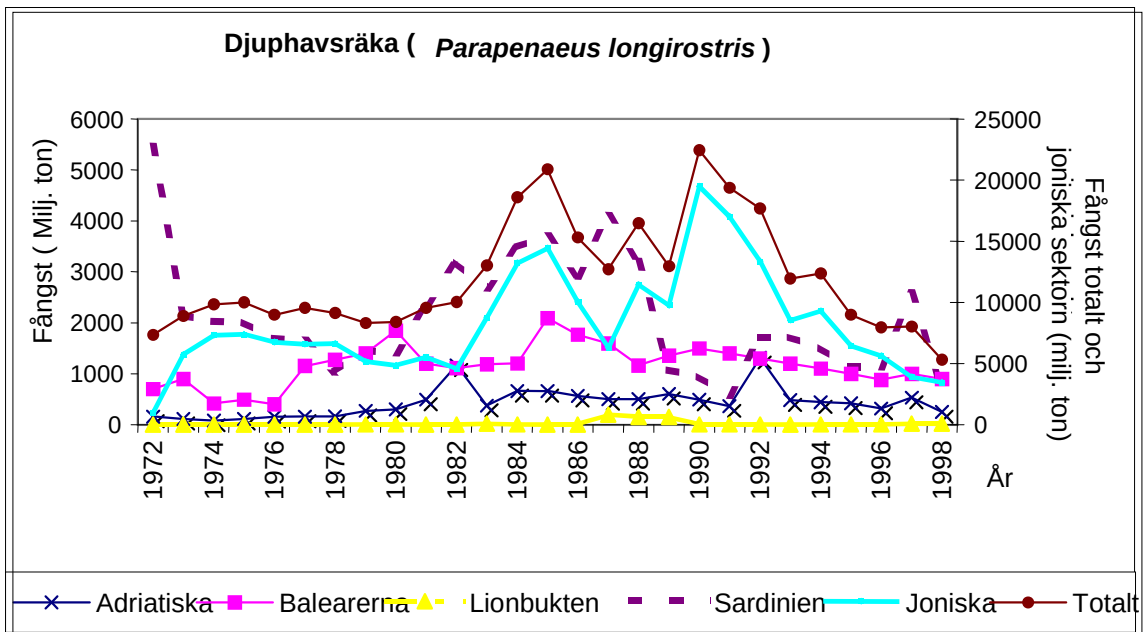
Medl. stat	Antal fartyg	Andel av EG- flottan (antal fartyg)	Andel av EG- flottan (kapacitet)	Antal fartyg som är kortare än 12m	Andel av den nationella Medelhavsflottan som består av fartyg kortare än 12 m
GR	20 157	22,1%	BT/BRT: 5,5% kW: 8,5%	18 837	93,5%
I	16 384	17,9%	BT/BRT: 11% kW: 17,8%	11 412	69,7%
F	1 658	1,8%	BT/BRT: 1,0% kW: 2,1%	1 442	87%
E	4 155	4,5%	BT/BRT: 4,9% kW: 5,1%	2 251	54,2%
Totalt	42 354			33 954	80,2%

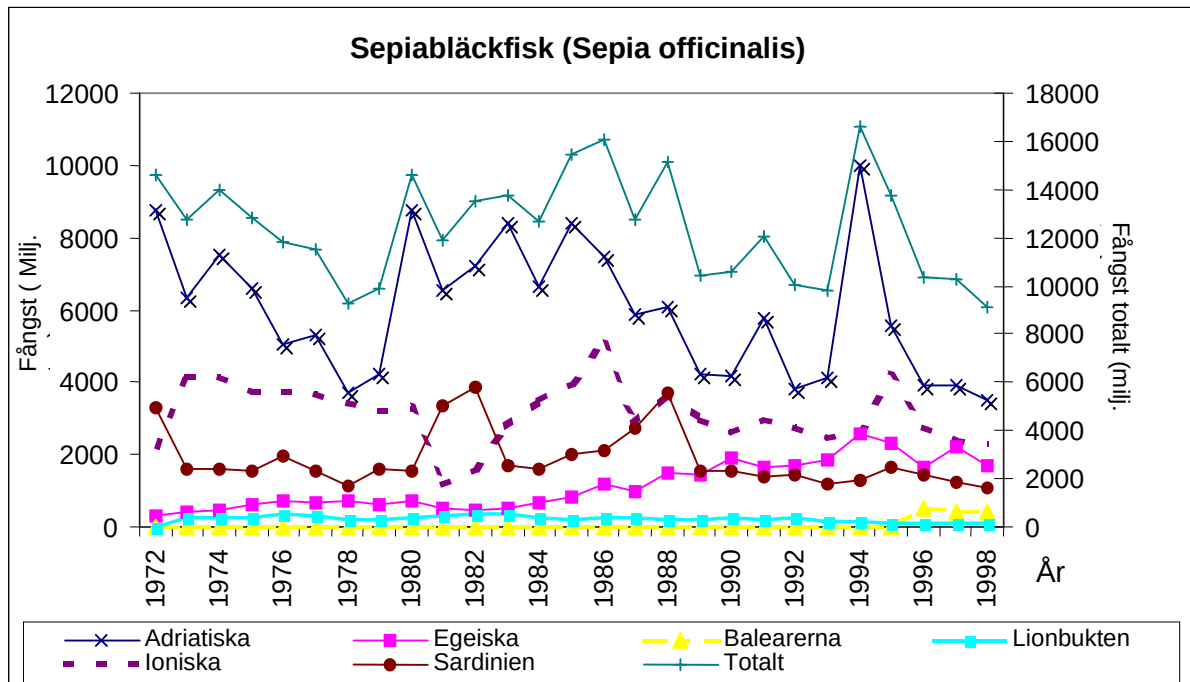
(källa: EG:s flottregister juli 2002)

BILAGA II

Produktionstrender när det gäller några viktiga arter, artgrupper och FAO-statistik

BILAGA III Några gemensamma bestånd och fisken

Tabellen har utformats på grundval av debatter inom de regionala fiskerierorganisationerna, FAO:s program på delregional nivå och andra informationskällor.

Svenskt namn	Vetenskapligt namn	Områden	Vissa berörda länder	Typ av fiske	Vissa arter som lever i närheten av denna art*
Långfenad tonfisk; albacor	<i>Thunnus alalunga</i>	Hela Medelhavet	Flera länder	Ringnot, långlinor	Svärdfisk och andra långvandrande arter
Ansjovis	<i>Engraulis encrasicolus</i>	Adriatiska havet	Albanien, Kroatien, Förbundsrepubliken Jugoslavien, Italien, Slovenien	Ringnot, pelagisk trål, fartygsvad, bottentrål	Sardin, skarpsill, taggmakrill, Medelhavstaggmakrill, makrill, blåvitling, bredstjärtfenad bläckfisk, vanlig bläckfisk
		Lionbukten	Spanien, Frankrike		
		Egeiska havet	Grekland, Turkiet		
Fläckpagell	<i>Pagellus bogaraveo</i>	Alboránsjön	Spanien, Marocko	Bottentrål, fasta redskap	
Blåfenad tonfisk	<i>Thunnus thynnus</i>	Hela Medelhavet	Flera länder	Ringnot, långrev	Andra långvandrande arter
Blåvitling	<i>Micromesistous poutassou</i>	Adriatiska havet	Albanien, Kroatien, Italien, Förbundsrepubliken Jugoslavien	Bottentrål, ringnot	Kummel, fjällbrosme, marulkfiskar, sanktpersfisk, makrill, Medelhavsglyskolja, havsål, taggmakrill, vitling, småfläckig rödhaj, djuphavsräka, kungskräfta, bredstjärtfenad bläckfisk
Rödpagell	<i>Pagellus erythrinus</i>	Tyrrenska havet, haven kring Korsika och Sardinien	Frankrike, Italien	Bottentrålar, fasta redskap	Kummel, röd mulle, fenknot, åttaarmad bläckfisk, bläckfisk, räka
		Adriatiska havet	Albanien, Kroatien, Italien, Förbundsrepubliken Jugoslavien, Slovenien		

Svenskt namn	Vetenskapligt namn	Områden	Vissa berörda länder	Typ av fiske	Vissa arter som lever i närheten av denna art*
Europeisk langust	<i>Palinurus elephas</i>	Tyrrenska havet, haven kring Korsika och Sardinien	Frankrike, Italien	Fasta redskap, linor	Havsål, rockor, vanlig åttaarmad bläckfisk, havsrudor, vrakfisk, havsaborre, fenknot
Djuphavsräka	<i>Parapenaeus longirostris</i>	Adriatiska havet	Albanien, Kroatien, Förbundsrepubliken Jugoslavien, Italien	Bottentrål	Kummel, marulkfiskar, makrill, Medelhavsglyskolja, blåvitling, taggmakrill, sanktpersfisk, fenknot
		Siciliensundet	Italien, Libyen, Malta och Tunisien		
Guldmakrill	<i>Coryphaena spp.</i>	Hela Medelhavet	Flera länder	FAD (anordning för koncentration av fisk), ringnot	Andra långvandrande arter, vrakfisk
Äl	<i>Anguilla anguilla</i>	Hela Medelhavet	Flera länder	Fällor, tinor, fasta redskap	
Kummel	<i>Merluccius merluccius</i>	Hela Medelhavet	Albanien, Kroatien, Förbundsrepubliken Jugoslavien, Italien, Slovenien	Bottentrål, fasta redskap, långrev	Röd mulle, flundra, marulkfiskar, sanktpersfisk, makrill, Medelhavsglyskolja, blåvitling, fjällbrosme, taggmakrill, vitling, havsål, strumpebandsfisk, småfläckig rödhaj, djuphavsräka, havskräfta, bredstjärtfenad bläckfisk, vanlig bläckfisk, sepiabläckfisk, vanlig åttaarmad bläckfisk, rödpagell, vrakfisk, fenknot
		Egeiska havet	Grekland, Turkiet		
		Alboránsjön	Spanien, Marocko		
		Lionbukten	Spanien, Frankrike		
		Siciliensundet	Italien, Libyen, Malta och Tunisien		
		Tyrrenska havet, haven kring Korsika och Sardinien	Frankrike, Italien		

Svenskt namn	Vetenskapligt namn	Områden	Vissa berörda länder	Typ av fiske	Vissa arter som lever i närheten av denna art*
Flundra	<i>Platichthys flesus italicus</i>	Adriatiska havet	Kroatien, Italien, Slovenien	Bottentrål, "rapido"-skrapor	Andra plattfiskar och bentiska organismer, röd mulle, kummel
Jakobs mussla	<i>Pecten jacobaeus</i>	Adriatiska havet	Kroatien, Italien, Slovenien	Skrapor, bottentrål	Flundra och andra plattfiskar
Stora pelagiska hajfiskar	<i>Isurus oxyrinchus</i> , <i>Lamna nasus</i> , <i>Prionace glauca</i> , etc.	Hela Medelhavet	Flera länder	Långrev, linor, fasta redskap, ringnot	Andra långvandrande arter
Havskräfta; kejsarhummer	<i>Nephrops norvegicus</i>	Adriatisk havet	Albanien, Kroatien, Italien, Förbundsrepubliken Jugoslavien	Bottentrål	Kummel, fjällbrosme, marulkfiskar, sanktpersfisk, makrill, småfläckig rödhaj, havså, blåvitling, djuphavsräka, bredstjärtfenad bläckfisk, vrakfisk
		Siciliensundet	Italien, Libyen, Malta och Tunisien		
		Tyrrenska havet, haven kring Korsika och Sardinien	Frankrike, Italien		
Röd mulle	<i>Mullus barbatus</i>	Adriatiska havet	Albanien, Kroatien, Förbundsrepubliken Jugoslavien, Italien, Slovenien	Bottentrål, fasta redskap	Tunga, rödpagell, havsruddefiskar, havsabborre, makrill, flundra, Medelhavstaggmakrill, pigghaj, marulksfiskar, sydlig hundhaj, sepiabläckfisk, åttaarmade bläckfiskar, åttaarmad bläckfisk, vanlig åttaarmad bläckfisk, bönsyrseräka, fenknot
Mulle	<i>Mullus barbatus</i> <i>Mullus surmuletus</i>	Tyrrenska havet, haven kring Korsika och Sardinien	Frankrike, Italien	Bottentrål, fasta redskap	Tunga, rödpagell, havsruddefiskar, havsabborre, makrill, Medelhavstaggmakrill, pigghaj, marulksfiskar, sydlig hundhaj, sepiabläckfisk, åttaarmade bläckfiskar, åttaarmad bläckfisk, vanlig åttaarmad bläckfisk, vrakfisk

Svenskt namn	Vetenskapligt namn	Områden	Vissa berörda länder	Typ av fiske	Vissa arter som lever i närheten av denna art*
Blåröd räka	<i>Aristeus antennatus</i> <i>Aristeomorpha foliacea</i>	Alboránsjön	Marocko, Spanien	Bottentrål, tinor	Kummel, marulksfiskar, havsål, fjällbrosme, hågäl, strumpebandsfisk, bläckfiskar, havskräfta, vrakfisk
		Joniska havet	Grekland, Italien, länder utanför EU		
		Siciliensundet	Italien, Libyen, Malta, Spanien och Tunisien		
		Tyrrenska havet, haven kring Korsika och Sardinien	Frankrike, Italien, Spanien		
Sardiner	<i>Sardina pilchardus</i>	Adriatiska havet	Albanien, Kroatien, Förbundsrepubliken Jugoslavien, Italien, Slovenien	Pelagisk trål, ringnot, fartygsvad, bottentrål	Ansjovis, skarpsill, taggmakrill, Medelhavstaggmakrill, blåvitling, bredstjärtfenad bläckfisk, vanlig bläckfisk
		Lionbukten	Spanien, Frankrike		
		Egeiska havet	Grekland, Turkiet		
Havsrudor	Ett flertal arter	Tyrrenska havet, haven kring Korsika och Sardinien	Frankrike, Italien	Bottentrål, andra fasta släpredskap, redskap, långrev	Drakhuvudfisk, havsaborre, vanlig bläckfisk, vrakfisk, fenknot
Skarpsill	<i>Sprattus sprattus</i>	Adriatiska havet	Kroatien, Italien, Slovenien	Pelagisk trål, bottentrål	Ansjovis, taggmakrill, Medelhavstaggmakrill, makrill, bredstjärtfenad bläckfisk, vanlig bläckfisk
Störfiskar	<i>Acipenser</i> spp. <i>Huso huso</i>	Adriatiska havet, Joniska och Egeiska havet	Albanien, Kroatien, Förbundsrepubliken Jugoslavien, Grekland, Italien, Slovenien, Turkiet	Bottentrål, fasta redskap, långrev	

Svenskt namn	Vetenskapligt namn	Områden	Vissa berörda länder	Typ av fiske	Vissa arter som lever i närheten av denna art*
Svärdfisk	<i>Xiphias gladius</i>	Hela Medelhavet	Flera länder	Långrev	Andra långvandrande arter

*** Ordningsföljden är inte förknippad med artens betydelse och alla arter finns inte i alla förtecknade områden.**

BILAGA IV

Preliminär och icke uttömmande förteckning över fisken som kan komma att påverkas av åtgärderna för att kontrollera fiskeansträngningen

1. Enbåtsbottentrål för fiske efter blandade arter
2. Enbåtsbottentrål för fiske efter kräftdjur
3. Släpredskap för selektivt fiske (Aphia minuta, sardinynge m.m.)
4. Bottentrål med hög öppning och pelagisk trål för fiske efter demersala och bentisk-pelagiska arter
5. Pelagisk trål för fiske efter små pelagiska arter
6. Ringnot för fiske efter små pelagiska arter
7. Ringnot för fiske efter långvandrande arter
8. Snärjande garn och långrev för fiske efter kummel
9. Långrev och insnärjande fasta redskap för fiske efter fläckpagell och hermafroditiska arter
10. Långrev för fiske efter långvandrande arter
11. Skrapor för fiske efter kammusslor
12. Fasta redskap för fiske efter andra gemensamma bestånd